

der binder Udstederen. Ingen vilde vistnok falde paa den Tanke, at en Vekseludsteders Død skulde hindre Trassaten i med sædvanlig Virkning at honorere Vekslen.

I denne Forbindelse kan det endnu bemærkes, at der ikke er fundet Grund til — i Lighed med, hvad der andetsteds har været bragt i Forslag — i Udfastet at optage en Bestemmelse om, at naar Modtageren af en Check forgæves har forevist den til Betaling, kan han, forudsat at der ikke ved Forsømmelse fra hans Side er bevirket en Forringelse i dens Stilling, fra hvem han har modtaget Anvisningen, tilbagegive denne til sidstnævnte med den Virkning, at han bliver stillet, som om han aldrig havde modtaget den, — noget, der navnlig kan have Betydning for ham, naar Anvisningen er givet ham til Dækning af en Fordring, til hvilken der knyttede sig Sikkerhedsrettigheder. At Modtagelse af en Anvisning eller en Veksel til Tjlbetjgørelse for en Fordring ikke (som Regel) virker som endelig Betaling, der medfører, at Modtageren er ubetinget afstaaen fra at støtte en Fordring paa den tidligere Skuldgrund, er for Tiden en fastslaaet Sætning. Navnlig naar der, overensstemmende med det foran anførte, ikke i nærværende Lov opstilles særlige ny Regler for visse Anvisninger, hjemlende et Krav for Anvisningshaveren umiddelbart paa Trassaten, vil der ikke i de Regler, som gives, være noget, der kunde vække Tvivl om, at den anførte Sætning ogsaa fremdeles maa gælde ved Sigtanvisninger lige saa vel som ved Veksler. Der vil derfor ikke kunne være nogen Trang til at se den udtalt i Loven særligt for Sigtanvisningers Vedkommende, medens en saadan udtrykkelig Udtalelse vilde kunne være egnet til at vække Tvivl, om Sætningen ogsaa nu gjaldt for Veksler. Dertil kommer endnu, at det ingenlunde vilde være let at give Sætningen en Formulering, der optog alle fornødne Begreenser og paa samme Tid var vid nok.

Som allerede ovenfor lejlighedsvis berørt, er der ikke i Udfastet optaget Regler svarende til den engelske Rets Regler om crossed cheques. I Kraft af disse Regler kan saavel Udstederen af en Check som enhver, der senere faar den i Hænde med behørig Legitimation, hindre, at den kan udbetales til enhver som helst, der maatte præsentere den med en virkelig eller tilsyneladende lovlig Adkomst ved paa tværs over dens Forside at anbringe enten Rabnet paa en Bankier (special crossing) eller blot to parallelle Streger — imellem hvilke der ikke behøver at skrives noget, men ofte skrives Ordene and Company eller en Fortøtelse heraf — (general crossing). Virkningen af en saadan crossing er, at Trassaten ikke, uden paa egen Risiko, kan udbetale Checkens Beløb til nogen anden end en Bankier eller, hvis Checken er specialy crossed, den Bankier, den er crossed til (eller en anden Bankier, som denne har overdraget at indfasse den). (Ved i the crossing tillige at tilføje Ordene not negotiable kan enhver paagældende tillige udelukke Negotiabilitet). De ommeldte Regler — der hænge sammen med, at Modtageren af en Check i England regelmæssigt ikke selv indfasserer dens Beløb, men afgiver dem til sin Bankier til Indfasseret, og med det System, de engelske Bankierer have indrettet til indbyrdes Litvidering af Checks (og andre negotiable Papirer) — skulle efter Erfaringens Vidnesbyrd virke yderst hensigtsmæssigt; de siges praktisk talt at udelukke Fare for Udbetaling af Checks, der ved Thyveri eller paa anden Maade ere komne i Hænderne paa uberettigede. Paa Handelsretskongressen i Brugelles vedtoges det ogsaa at optage Regler om crossing i det Udfast til en Lov om Veksler m. v., som der forhandlede. I det tyfte Udfast af 1892 var, til delvis Opnaaelse af det samme Øjemed, — i Tilknnytning til en i Tyskland stedfindende Brug — bestemt, at de vedkommende skulde ved tværs over Checken at skrive Ordene „nur zur Verrechnung“ kunne udelukke, at Trassaten med frigørende Virkning for sig kunde udbetale dens Beløb kontant. At der ikke i Udfastet er optaget nogen Regel i den omhandlede Retning, er i Overensstemmelse med, hvad der i Grossererforeningens Komites Betænkning var udtalt om dette Punkt. Vi antage ogsaa, at det vilde være forhastet at ville optille Lovregler af denne Art, saalænge der ikke har dannet sig nogen Forretningsbrug, hvortil de vilde kunne slutte sig. Vil Udstederen af en Anvisning udelukke Overdragelse af den eller begrænse dens Overdragelighed, vil dette overensstemmende med Veksellovens § 9 kunne ske ved et Forbehold i Anvisningens Tekst.

Om Bestemmelserne i Udfastets §§ 8 til 12 skulle endnu gøres nogle faa Bemærkninger.

Den Bempelse, som i § 8 er gjort i den tilsvarende Regel i Veksellovens § 78 — hvorefter Præsriptionsfristen for Vekslejerens Regreskrav efter en Sigtveksel bliver at regne fra Protestdagen (eller Forevisningsdagen) — tilføjer at gøre Fristens Beregning saa simpel og sikker som muligt. Den Frist, inden for hvilken Forevisning ifølge § 7 kan ske med Virkning i Forhold til de Regrespligtige, er saa kort, at det formentlig vilde være hensigtsløst minutiøst at forestrive, at de seks eller tolv Maanedes først skulle tælles